

[Axel Christensen.]

inde paa en Lovgivning, som Det radikale Venstre under ordinære Forhold aldrig kunde gaa med til. Vi bøjer os imidlertid for den Situation, vi befinder os i, og vi anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse, idet vi udtrykker vort oprigtige Ønske om, at den udenrigske Situation snart maa ændre sig saaledes, at en Skattelovgivning af denne Art igen maa kunne ophæves.

J. S. Foget: Hurtigere end jeg havde ventet, fik jeg Svar paa mit Spørgsmaal til Ministeren forleden om, hvorvidt han vilde gaa Laanevejen eller Skattevejen for at opnaa Dækning for de resterende Beløb, og den Anerkendelse vil jeg straks give Finansministeren, at han er en modig Mand. Men hermed slutter ogsaa al Anerkendelse i det foreliggende Tilfælde.

Allerede Begrundelsen for Lovforslaget er tendentiøs og typisk. Ministeren skal skaffe et saa og saa stort Beløb til Veje, og saa sætter han sig ned og tænker over, hvilke af de talløse Udgiftsposter han nu skal sige til Befolkningen der ikke er Dækning for, og som der altsaa skal skaffes Dækning til, og Ministeren ender sine Overvejelser med at beslutte sig til at meddele Befolkningen, at de Poster, han ikke har Dækning for, er Militærudgifterne og det saakaldte Tilskud til Landbruget. Han kunde lige saa godt have sagt, at det var til Dækning af Tilskud til Arbejdsledeskasserne, Tilskud til Fiskeriet, Tilskud til Embedsmændene, Tilskud til Haandværkerne, Eksportkreditter til Industrien eller hvilke som helst andre Udgiftsposter paa Finansloven; men nu passer det altsaa Ministeren bedst at meddele Befolkningen, at disse Skatter skal udskrives til Betaling af Tilskud til Landbruget og af de forøgede Militærudgifter. Det er en indsuget Kinipille, Befolkningen her skal sluge. Rent bortset fra, at al denne Tale om Tilskud til Landbruget kun er et politisk Trick, kan Landbruget ikke være tjent med paa denne Maade at blive stillet til Skue som et Erhverv, der faar Tilskud gennem en saadan Skattelov.

Nej, Begrundelsen for, at dette Lovforslag skal gennemføres, er simpelt hen den, at Regeringen, lige siden Krisen satte ind over vort Land i 1929, har søgt at opretholde en kunstig økonomisk Fordeling, kunstigt holdt Eksporterhvervenes Indtægter nede og kunstigt holdt Byerhvervenes Indtægter oppe. Det er gaaet løs med Tilskud og Tilskud, men Hovedlinien i denne bureaukratiske Regeringsform har været, at

de Dele af Befolkningen, som Regeringspartierne regnede med at hente deres Stemmer fra, fik baade i Pose og Sæk, medens andre Dele af Befolkningen har levet i en haard Eksistenskamp. Nu er der pludselig ikke Midler mere til en saadan Stemmekøbspolitik, men man fortsætter alligevel Retningslinien, og efter at man har stimuleret visse Dele af Befolkningen til et i Forhold til Indtjeningsevnen stort Forbrug, gennemfører man nu en Forbrugsbeskatning og stiller Krav til Befolkningen om, at den ikke maa bruge saa mange Penge mere. Men Regeringen glemmer at stille Krav til sig selv om, at der ogsaa paa Finansloven maa udvises en langt større Sparsommelighed.

Jeg beskylder ikke Regeringen for, at den har fremkaldt det Forhold, at England ikke vil købe hos os, eller at England byder os skandaløse Underpriser for den Eksport, som vi af Neutralitetshensyn er nødt til at opretholde, men jeg konstaterer, at dette blev den Tue, som fik Læsset til at vælte, og som skaanselsløst afdækkede den hittidige økonomiske Politikens Umulighed. Vel, alt er nu anlagt herpaa, og man kan ikke paa et Par Dage ændre den Tilstand, man gennem Tiaar har skabt. Penge skal der altsaa skaffes, Spørgsmaalet er kun hvorledes.

Mit Parti har i Folketinget for længst peget paa, at man burde realisere Landmandsbankaktierne og opskrive Nationalbankens Guldbeholdning. Dette har Regeringen afvist, og der staar da tilbage at vælge imellem Laan og Skat. Hvis det er rigtigt, at de øjeblikkelige udenrigspolitiske Forhold kan ventes fortsat i en uoverskuelig Fremtid, da er Skattevejen sikkert rigtig; men kan vi ligesom under sidste Krig vente, at visse Begivenheder med eet Slag kan ændre Situationen, saa at England bliver nødt til at overholde de indgaaede Forpligtelser over for os, nødt til igen at købe vore Varer til en rimelig Pris, ja, da vilde der ikke være nogen stor Fare ved at optage et kortfristet Laan til at afbøde de øjeblikkelige Vanskeligheder.

Men selv om man ikke tror herpaa og altsaa absolut kun vil gaa Skattevejen, kunde man ikke finde nogen Form for Skat, der var mere ortodoks konservativ, mere kapitalvenlig end netop denne Form, hvor man lader selv den allerfattigste være med til at betale. Hvis vi samtidig tænker paa, at vi her staar internationalt set med den højeste Rentefod, og vi staar med en ganske unaturlig højt noteret Krone, kan man saa udmærket godt forstaa den Tilfredshed, der gives til Kende fra konservativ